

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 września 2022 r.

Pozycja 181

POSTANOWIENIE

z dnia 14 lipca 2022 r.

Sygn. akt Ts 17/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.S. o zbadanie zgodności:

- 1) § 4 ust. 1 w związku z § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 16 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w punkcie pierwszym z art. 2 i art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 stycznia 2022 r. (data nadania) adwokat K.S. (dalej: skarżący), wystąpił we własnym imieniu z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Sąd Rejonowy w Ż. III Wydział Rodzinny i Nieletnich postanowieniem z 25 maja 2021 r. (sygn. akt [...]) umorzył postępowanie w sprawie o alimenty (wobec zawarcia ugody między stronami), a także przyznał skarżącemu (adwokatowi powódki ustanowionemu jej pełnomocnikiem z urzędu) wynagrodzenie w kwocie 2 952 zł (w tym 552 zł VAT) oraz odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu.

W części przyznanego skarżącemu wynagrodzenia, postanowienie to zostało przez skarżącego (jako pełnomocnika powódki) zaskarżone w drodze zażalenia, w którym domagał się on przyznania wynagrodzenia w kwocie 4 428 zł (w tym 1 107 zł VAT). Żądanie swoje oparł na uzasadnieniu wyroku TK z 23 kwietnia 2020 r. o sygn. SK 66/19 (OTK ZU A/2020, poz. 13), derogującego § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801) wywodząc, że rozróżnienie

wysokości stawek dla pełnomocnika ustanowionego z urzędu względem pełnomocnika z wyboru, narusza przepisy Konstytucji.

Zażalenie zostało oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego w Ż. III Wydział Rodzinny i Nieletnich z 20 września 2021 r. (sygn. akt [...]), które wskazane zostało w złożonej skardze konstytucyjnej jako ostateczne rozstrzygnięcie, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

2. Pismem z 24 marca 2022 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2022 r. w sprawie wezwania skarżącego do udokumentowania daty doręczenia orzeczenia wskazanego w skardze konstytucyjnej jako ostateczne oraz doręczenia odpisu skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami. Natomiast pismem z 24 maja 2022 r. (data nadania) odniósł się do zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 11 maja 2022 r. w sprawie wezwania do uzasadnienia niezgodności kwestionowanych przepisów z wolnościami lub prawami skarżącego oraz poinformowania, czy od postanowienia Sądu Rejonowego w Ż. z 20 września 2021 r. (sygn. akt [...]) wniesiony został nadzwyczajny środek zaskarżenia.

3. Zakwestionowanym w skardze przepisom rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 18; dalej: rozporządzenie) skarżący zarzucił, że stanowiąc podstawę postanowienia Sądu Rejonowego w Ż. III Wydział Rodzinny i Nieletnich z 20 września 2021 r. (sygn. akt [...]) doprowadziły do naruszenia jego konstytucyjnych wolności lub praw. Przepisowi § 4 ust. 1 rozporządzenia zarzucił nieproporcjonalne naruszenie zasad równości i równej ochrony własności w związku z przekroczeniem ustawowej delegacji do wydania rozporządzenia (art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji), zaś kwestionowanemu § 16 ust. 2 rozporządzenia zarzucił nieproporcjonalne naruszenie zasad demokratycznego państwa prawnego i sprawiedliwości społecznej oraz zasad równości i równej ochrony własności (art. 2 i art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga nie jest oczywiście bezzasadna i czy spełnia przesłanki uzasadniające nadanie jej dalszego biegu.

Skarżący jest adwokatem występującym we własnym imieniu (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK). Skarga konstytucyjna wniesiona została z zachowaniem terminu, a przed jej wniesieniem skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, gdyż postanowienie Sądu Rejonowego w Ż. III Wydział Rodzinny i Nieletnich z 20 września 2021 r. (sygn. akt [...]) stanowiło ostateczne rozstrzygnięcie o wskazanych w skardze jego wolnościach lub prawach (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK). Data doręczenia tego orzeczenia została udokumentowana (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK). W piśmie procesowym z 24 maja 2022 r. (data nadania) skarżący oświadczył, że od tego rozstrzygnięcia nie wniesiono nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p.TK). W skardze przedstawiono stan faktyczny sprawy (art. 53

ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK) oraz określono kwestionowany przepis aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego domaga się on stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK). Skarga zawiera również wskazanie, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego oraz w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK). Przedstawia także uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga nie jest oczywiście bezzasadna oraz spełnia przesłanki uzasadniające nadanie jej dalszego biegu. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK, skardze konstytucyjnej należało nadać dalszy bieg.